

Arrest

nr. 132 078 van 24 oktober 2014
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, op 25 juli 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 24 juni 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 september 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 2 oktober 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat E. BARBIEUX loco advocaat M. VAN DER HASSELT en van attaché C. MISSEGHES, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart een Nigeriaans staatsburger te zijn, geboren op 20 november 1981 te Benin. U woonde bij uw ouders en broers en zussen en u rondte uw JS af. (junior secondary education) U verklaart dat u toen tweeëntwintig jaar was – drieëntwintig ging worden.

Toen u nog naar school ging, hoorde u van uw oom dat een vriend van hem, (A.), een machtig man die woonde in Delta State, met u wilde trouwen. U dacht aanvankelijk dat het een grap was en nam het niet serieus. Wanneer u, zoals uw broers en zussen ook hadden gedaan, uw vriendje wilde voorstellen aan uw ouders zodat u met hem zou kunnen trouwen, begonnen de echte problemen. Uw familie weigerde het aanbod en wilde dat u met (A.) zou trouwen. Desondanks werd u zwanger van uw vriendje. Tijdens uw zwangerschap verliet u het ouderlijke huis en ging u even bij uw vriendje wonen.

Toen u merkte dat u werd gezocht ging u wonen in het familiehuis van uw moeder, in haar dorp. U beviel in het dorp van (P.) en keerde vervolgens terug naar Benin. U ging ondergedoken bij uw zus wonen met uw zoon. Wanneer (P.) zeven tot acht maand was, besloot u om naar Lagos te gaan. U kon de stress niet langer aan en wilde terug kunnen leven. U hoorde van uw zus dat u werd gezocht door uw oom, maar u werd er niet gevonden. U kreeg de kans om naar Turkije te gaan per boot en vervolgens zette u uw reis verder naar Griekenland. U arriveerde er in januari 2007. U zegt dat u er een eerste keer asiel aanvraagde in 2007 maar dat dit werd geweigerd. Vervolgens verklaart u dat u een tweede asiel aanvraag indiende in februari 2013. U verliet Griekenland omwille van uw veiligheidssituatie en arriveerde in België op 25 februari 2013. U vroeg asiel aan op 18 november 2013, nadat bleek dat u zwanger was en de vader van uw kind niet met u wenste te trouwen. U beviel van een dochter, (N.N.) op 21 januari 2014. Uw dochter werd erkend door de vader en beschikt over de Belgische nationaliteit.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw 'vrees voor vervolging' in de zin van de Geneefse Vluchtelingenconventie of een 'reëel risico op het lijden van ernstige schade' zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

U verklaart dat u uw oom vreest omdat u niet wilde huwen met een vriend van hem, (A.) (zie gehoor CGVS, p 12). Bovendien vreest u dat u, wanneer u met (A.) moet trouwen, zal besneden worden. (zie gehoor CGVS, p 13) Tot slot vreest u dat uw dochter bij terugkeer naar Nigeria zal besneden worden. (zie gehoor CGVS, p 19)

Vooreerst mag van u, die beweert te vrezen voor uw leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, worden verwacht dat u **alle elementen ter ondersteuning van uw asielaanvraag op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt**, zeker de elementen die de directe aanleiding vormen van uw vlucht uit uw land van herkomst. U dient dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen en dit reeds van bij het eerste interview, daar op u de verplichting rust om uw volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure. Ondanks het feit dat de vragenlijst, die wordt ingevuld op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ), waarin onder het luik 3 vraag 5 wordt gevraagd een kort overzicht te geven van de belangrijkste feiten die wijzen op een vrees of een risico, niet tot doel heeft een uitvoerig of gedetailleerd overzicht van alle elementen of feiten te geven, van u mag worden verwacht dat u alle wezenlijke elementen uit uw asielrelaas vermeldt. Dit geldt des te meer voor het element dat volgens u een belangrijke aanleiding vormde voor uw problemen. Wanneer u wordt gevraagd waarom u bij de DVZ niet heeft gezegd dat u tevens besnijdenis vreest wanneer u zou trouwen met (A.) haalt u ter vergoelijking aan dat het een kort interview was en dat u werd gezegd dat u terug zou moeten komen. (zie gehoor CGVS, p 21) Het is echter onbegrijpelijk dat u een mogelijke besnijdenis, die de mede-oorzaak vormde van al uw problemen als een detail kan worden beschouwd. Het spreekt voor zich dat dergelijk element tot de essentie behoort van uw asielrelaas. Uit de vragenlijst van de DVZ blijkt dat u wel een aantal details kon mededelen. Verder blijkt nergens uit deze vragenlijst dat u een tijdslimiet werd opgelegd binnen dewelke u uw asielmotieven diende uiteen te zetten en werd u bij de invulling van voormelde vragenlijst, bij luik 3 vraag 5, de gelegenheid geboden uw asielrelaas zelf te vertellen. Ook op de slotvraag of u nog iets had toe te voegen antwoordt u ontkennend (zie vragenlijst CGVS, ingevuld door de DVZ, vraag 8). Daarenboven werden uw verklaringen achteraf nog voorgelezen in het Engels, waarna u het verslag ter goedkeuring heeft ondertekend. Bovendien liet u niet alleen na om te vermelden dat u vreest dat u zou besneden worden wanneer u zou moeten trouwen. Bovendien vergeet u bij de DVZ te zeggen dat u een zoon heeft in Nigeria. (zie verklaringen DVZ, persoonsgegevens, vraag 16). U corrigeert dit bij het CGVS (zie gehoor CGVS, p 2). Het is echter zeer verwonderlijk en doet afbreuk aan uw algehele geloofwaardigheid dat u nalaat om te vermelden dat u een zoon heeft, wanneer hier uitdrukkelijk naar wordt gevraagd.

Niet alleen liet u tijdens het interview bij de DVZ na om essentiële elementen te vernoemen, tevens komen **uw verklaringen bij de DVZ niet overeen met deze afgelegd bij het CGVS**. (1) Bij de DVZ verklaarde u dat u in België een partner had, (V.), met de Congolese nationaliteit. (zie verklaringen DVZ, persoonsgegevens, vraag 15b). Bij het CGVS zegt u echter dat u, vanaf wanneer u in België was een relatie had met (S.N.), met de Belgische nationaliteit maar van Kameroense origine. (zie gehoor CGVS, p 9) Wanneer de protection officer (verder PO) u nadrukkelijk vraagt of hij ook gekend is onder een andere naam, zegt u '(V.)', een naam die echter alvast niet voorkomt op de geboortakte van uw dochter. Ook hier wordt uw algehele geloofwaardigheid ondermijnd. Het is bovendien opmerkelijk dat u hem vermeldt als uw partner daar u tijdens uw gehoor bij het CGVS verklaart dat u asiel heeft ingediend omdat hij niet met u wilde trouwen en dat jullie toen geen relatie meer hadden. (zie gehoor CGVS, p 9) (2) Bij de DVZ verklaart u dat u diende te trouwen met (A.). (zie vragenlijst CGVS, ingevuld door de DVZ op 26/11/2013, vraag 3 luik 5) Tijdens uw gehoor bij het CGVS zegt u echter dat hij (J.) heet. (zie gehoor CGVS, p 12) U voegt er aan toe 'ik weet zijn familienaam niet.

Ze praten **altijd** over (J.).' (zie gehoor CGVS, p 12) Het is pas wanneer de PO u confronteert met het feit dat u een andere naam gebruikte bij de DVZ, dat u zegt dat ze hem ook '(A.)' noemden. (zie gehoor CGVS, p 13) (3) Tot slot verklaarde u bij de DVZ dat u **analfabeet** bent. (zie verklaringen DVZ, persoonsgegevens, vraag 11) Tijdens het gehoor bij het CGVS verklaarde u echter dat u uw JS (junior secondary education) heeft beëindigd. (zie gehoor CGVS, p 5) Wanneer de PO u confronteert met uw verklaring bij de DVZ, zegt u dat u geen SS (senior secondary education) heeft gevolgd. U zegt vervolgens 'dat u uw naam kan schrijven en herkennen, maar dat u verder niets weet. Dat u niet naar de hogere klas ging.' (zie gehoor CGVS, p 22) Echter, uit informatie toegevoegd aan het administratief dossier blijkt dat u vooraleer aan JS te kunnen beginnen reeds zes jaar basisonderwijs heeft gevolgd en dat u vervolgens nog eens drie jaar onderwijs in JS volgde. Er kan dus van worden uitgegaan dat u meer heeft geleerd dan alleen uw naam te schrijven en te herkennen.

Afgezien van uw algehele ongeloofwaardigheid, dienen volgende opmerkingen te worden gemaakt met betrekking tot uw beweerde gedwongen huwelijk.

Buiten de hierboven reeds opgemerkte inconsistente verklaringen betreffende de naam van de man met wie u zou moeten trouwen, dient te worden opgemerkt dat uw kennis over deze man, een vriend van uw oom, verder bijzonder beperkt is. Zo bent u niet op de hoogte van zijn familienaam (zie gehoor CGVS, p 12), weet u dat hij in Delta state woont, maar niet waar (zie gehoor CGVS, p 14) en bent u niet op de hoogte van zijn geloof. (zie gehoor CGVS, p 15) Het is onwaarschijnlijk dat u niet meer over deze man weet, waarvan uw familie sinds 2003 (toen u ongeveer 22 jaar was) wilt dat u zou trouwen en van wie u zegt dat hij een gekend persoon is (zie gehoor CGVS, p. 14). U verklaart dat (A.) politicus is en over veel macht beschikt en dat hij op jonge meisjes valt. (zie gehoor CGVS, p 14) Wanneer uw oom u zei, toen u 22 tot 23 jaar was (nvdr in 2003-2004) (zie gehoor CGVS, p 12) dat u met hem moest trouwen, dacht u merkwaardig genoeg dat het een grap was. (zie gehoor CGVS, p 18) U bleef dit (gedurende jaren, zie berekening hieronder) geloven tot wanneer u uw vriend introduceerde bij uw ouders om te trouwen. (zie gehoor CGVS, p 19) Grof genomen moet u dus zeker sinds **juni 2005** op de hoogte geweest zijn dat uw familie het meent dat u met (A.) moet trouwen. (nvdr. U arriveerde in Griekenland in januari 2007 (zie gehoor CGVS, p 4), daarvoor had u een maand verbleven in Turkije, dus in december 2006 (zie gehoor CGVS, p 4), daarvoor verbleef u ongeveer twee maand in Lagos, wat betekent dat u daar rond oktober 2006 aankwam (zie gehoor CGVS, p 5). U verliet Benin, om naar Lagos te gaan, wanneer uw zoon ongeveer zeven – acht maand was, dus rond maart 2006 zou uw zoon geboren zijn (zie gehoor CGVS, p 19). U werd zwanger nadat u uw vriendje had geïntroduceerd, dus ergens ten laatste in juni 2005. (zie gehoor CGVS, p 13)) Het duurt niet alleen uitermate lang (van 2003-2004 tot juni 2005) voordat u daadwerkelijk beseft dat het uw familie menens is dat u met hem moet trouwen. Bovendien is het niet aannemelijk dat (A.), een man die over veel macht en aanzien zou beschikken en die op jonge meisjes valt en zijn oog op u heeft laten vallen geen haast heeft om met u te trouwen. Uit uw verklaringen blijkt bovendien dat u het aanbod niet serieus achtte aangezien u dacht dat het een grap was. (zie supra) Hieruit kan worden afgeleid dat er niet alleen geen druk op u werd gelegd door (A.), maar evenmin door uw familie. **Het is niet aannemelijk dat er niet meer druk op u werd gezet wanneer men u werkelijk tracht te dwingen tot een huwelijk**, immers u had gezegd dat u niet met hem wilde trouwen. (zie gehoor CGVS, p 13) Vervolgens liet uw familie u de nodige vrijheid om een vriendje te hebben. Verder is het helemaal niet aannemelijk dat u sinds ongeveer midden 2005 de bedreigingen van uw oom, eveneens een invloedrijk man, kan ontlopen. U verklaart dat uw oom u zocht, maar dat hij u nooit heeft gevonden. U werd immers gezocht toen u bij uw vriendje woonde, (zie gehoor CGVS, p 15), toen u in het dorp van uw moeder verbleef (zie gehoor CGVS, p 17), toen u bij uw zus woonde in Benin (zie gehoor CGVS, p 22) en toen u in Lagos verbleef (zie gehoor CGVS, p 6). Het is opmerkelijk dat u gedurende deze hele periode niet werd gevonden. Zeker gezien de door u gekozen, nogal voor de hand liggende, schuilplekken, mag er toch van een invloedrijk man worden verwacht dat hij u kan vinden en bijgevolg dat hij u kan dwingen om te huwen. **U slaagt er op geen enkel ogenblik in om het gedwongen huwelijk aannemelijk te maken.**

Met betrekking tot uw **vrees voor besnijdenis** dient te worden opgemerkt dat u zelf niet besneden bent (zie gehoor CGVS, p 20). U verklaart dat iedereen in Benin besneden is (zie gehoor CGVS, p 20), maar dat u hierbij de uitzondering bent omdat uw ouders geen besnijdsters konden vinden (zie gehoor CGVS, p 13). Het is niet geloofwaardig dat, indien uw ouders u effectief wensten te besnijden ze dit hebben nagelaten. Ze hadden immers uitgebreid de tijd om de nodige regelingen te treffen om er zeker van te zijn dat u besneden zou worden. Bovendien is uw verklaring dat 'iedereen is besneden, zeker waar u vandaan komt, Benin (zie gehoor CGVS, p 20) niet te verzoenen met uw eerdere uitslating 'Waar ik was geboren. Daar deden ze het niet. In Benin. ' (zie gehoor CGVS, p 13) U haalt bovendien aan dat u zou worden besneden wanneer u zou trouwen met (A.). (zie gehoor CGVS, p 13)

Aangezien er reeds zwaarwichtige twijfels zijn gerezen met betrekking tot de verklaringen over uw gedwongen huwelijk met (A.), kan er ook geen geloof worden gehecht aan uw vrees voor besnijdenis aangezien het een rechtstreeks gevolg zou zijn van uw huwelijk met (A.).

Tot slot vreest u ook voor de **besnijdenis van uw dochter** (N.) indien u zou terugkeren naar Nigeria. U heeft echter niet aangetoond dat u zich met uw dochter, niet in een ander deel van Nigeria zou kunnen vestigen dan in de buurt van uw familie in Benin City. Uit de aan het administratief dossier toegevoegde gedetailleerde en uitgebreide informatie blijkt dat bij een dreigende besnijdenis het voor volwassen vrouwen en hun kinderen mogelijk is om hieraan te ontkomen door zich elders in Nigeria te vestigen en steun te zoeken bij organisaties. Deze informatie en andere informatie die deze vaststelling in verdere mate bevestigt werd toegevoegd aan het administratief dossier. Alhoewel het voor minderjarige meisjes moeilijker zou zijn om zich elders in Nigeria te vestigen zonder de steun van familieleden, blijkt uit voormelde informatie eveneens dat het voor volwassen, ongehuwde vrouwen, waartoe u behoort, een reële optie is om zich elders in Nigeria te vestigen en een job te vinden. Hieruit blijkt dat er mogelijkheden zijn om te ontkomen aan de druk van uw familie om uw dochtertje te besnijden. Uit uw verklaringen blijkt dat u reeds werkzaam was als kapster en werkte in restaurants in Nigeria (zie gehoorverslag CGVS, p 5) en dat u bovendien de nodige zelfstandigheid aan de dag heeft gelegd om in Griekenland te overleven (zie gehoor CGVS, p 23), hetgeen erop wijst dat u de nodige zelfstandigheid aan de dag zou kunnen leggen om u te hervestigen en voor uw levensonderhoud en dat van uw kind(eren) in te staan. U haalde tevens aan dat elk meisje is besneden in Benin City en u geen vrouwen kent in Nigeria die niet zijn besneden (gehoorverslag, p. 9). Uit de beschikbare informatie van het Commissariaat-generaal, blijkt nochtans dat er sinds 1999 in Edo State, de staat waarvan u verklaart afkomstig te zijn, een wet bestaat die genitale verminking van vrouwen verbiedt. De prevalentie van besnijdenis in Edo State wordt geschat op 40% en het is dus zeker niet zo dat elk meisje in Edo State wordt besneden zoals u beweert of het een wijdverspreid fenomeen zou zijn in Nigeria. Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt blijkt zelfs dat er een dalende prevalentie is van vrouwenbesnijdenissen in Nigeria. Op de vraag van het Commissariaat-generaal of besnijdenis in Nigeria verboden is bij wet, antwoordde u dat iedereen is besneden en dat het overal wordt gedaan. Wanneer door het Commissariaat-generaal de vraag werd herhaald, stelde u hier niets over te hebben gehoord. (zie gehoor CGVS, p 21). Het is niet alleen opmerkelijk dat u niet op de hoogte bleek van het bestaan van deze wet in uw eigen staat. Bovendien mag van u verwacht worden dat u in eerste instantie de binnenlandse beschermingsmogelijkheden uitput wat betreft uw vrees voor gedwongen besnijdenis alvorens internationale bescherming hiertegen te zoeken. Uit uw verklaringen blijkt niet dat u ooit problemen heeft gekend met de autoriteiten van uw land van herkomst. Bovendien blijkt uit de aan het administratief dossier toegevoegde informatie dat er naast Edo state nog 11 andere staten zijn waar genitale verminking van vrouwen verboden is, namelijk Abia, Bayelsa, Cross River, Delta, Ebonyi, Ekiti, Ogun, Ondo, Osun, Oyo en Rivers state en waar jullie bovendien verwijderd zijn van de eventuele druk van jullie gemeenschap en/of familie. Uit het gegeven dat er geen gevallen van veroordeling bekend zijn kan niet automatisch worden besloten dat er geen bescherming voorhanden is in Nigeria en dat uw dochter een besnijdenis zal ondergaan bij een terugkeer naar Nigeria. Bovendien duidt het feit dat in de staat Edo een wet werd goedgekeurd die vrouwelijke genitale verminking verbiedt op een zekere eenstemmigheid met betrekking tot de weerstand tegen vrouwenbesnijdenis vanwege de wetgevende instanties, die de vertegenwoordigers vormen van de bevolking van Edo State. Er kan dan ook niet worden besloten dat u niet in de mogelijkheid zou zijn om een gedwongen besnijdenis van uw dochter te voorkomen bij een terugkeer naar Nigeria, zeker nu blijkt dat u zelf evenmin besneden bent.

Gelet op voorgaande kan in uw hoofde geen vermoeden van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, worden vastgesteld.

U bent niet in het bezit van enig document ter staving van uw asielrelaas, identiteit of reisweg. U legt wel een **kopie voor van de geboorteakte van uw dochter**, (N.C.N.), geboren op 21 januari 2014. De geboorte van uw dochter wordt op geen enkel moment in twijfel getrokken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid op het feit dat uw dochter (N.C.N.) in België verblijft en de Belgische nationaliteit draagt."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekster voert in een enig middel de schending aan van **"de wet van 29/07/1991 m.b.t. motiveringsverplichting en schending van art. 62 van de wet van 15/12/1980, schending van artikel 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, schending van artikel 3 EVRM."**

Omtrent de aan haar verweten omissies bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ), voert zij aan:

“Verzoekster diende haar verhoor bij DVZ af te leggen zonder de bijstand van een advocaat. Cliënten vertellen de meest uiteen lopende verhalen over hun verhoor bij DVZ bij een eerste gesprek met hun advocaat.

Men zet wel degelijk de kandidaat vluchtelingen onder druk, er is niemand die controleert hoe het verhoor verloopt! Verzoekster stelt dat zij snel snel alles moest meedelen en vooral kort en beknopt moest zijn, dat zij later nog zou uitgenodigd worden om het hele verhaal te vertellen. Aldus vertelde zij zeer beknopt waarom zij haar land aanvankelijk had verlaten.

Verzoekster heeft dit gegeven nooit willen achterhouden, wel in tegendeel. Bij aanvang van haar tweede verhoor (lees het verhoor op het CGVS) vertelt zij meteen bij aanvang dat er bij haar eerste asielaanvraag iets is foutgelopen want dat de naam van haar zoon er niet in is opgenomen. Zij zegt dit spontaan.

Zij gaat ook spontaan over besnijdenis vertellen en haar vrees hiervoor voor zichzelf en haar dochter. Men heeft haar hierover niet eerst gevraagd of zij een dergelijke vrees had, ze vertelde dit zelf.

Verzoekster kan daarenboven niet worden ‘afgerekend’ op haar verklaringen tijdens het eerste verhoor. Bovendien gaat een eerste verhoor bij DVZ gepaard met zeer veel stress: verzoekster haar partner liet haar in de steek, zij was hoogzwanger en zou binnen korte tijd moeten bevallen. Verzoekster benadrukt dat men op DVZ wel degelijk zegt dat er nog vele andere personen moeten verhoord worden en dat er niet veel tijd is, het korte verhoor is afgenomen in een razendsnel tempo en het voorlezen van het verslag aan het einde heeft ook niet plaatsgevonden.”

Aangaande de aan haar verweten incoherenties tussen haar verklaringen bij de DVZ en bij het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (CGVS), doet verzoekster gelden:

“Er moet in de lijst met vragen bij DVZ zonder twijfel een fout geslopen zijn wat de nationaliteit betreft van verzoekster haar partner. Verzoekster noemde meteen zijn naam en nationaliteit correct bij het CGVS en gaf inderdaad aan dat hij ook nog onder een andere naam, te weten (V.) gekend is. Het is niet omdat deze naam niet voorkomt op zijn geboorteakte dat men hem in de realiteit niet onder deze naam kan kennen/aanspreken. Dit is geen motivering/argument van het CGVS dat kan worden aangenomen. Het is in geen enkel geval opmerkelijk dat verzoekster de vader van haar kind noemde als haar partner. Verzoekster gaf aan dat zij wel met hem zou willen trouwen maar dat hij dat niet wou. Verzoekster is als het ware deze man nog niet vergeten en ziet hem nog altijd als haar partner, ook al wou hij niet meer met haar verder.

Verzoekster gaf nochtans een duidelijke en logische uitleg bij het CGVS over de naam van de vriend van haar oom (zie gehoorverslag bladzijde 11-12-13).

Verzoekster handhaaft ook haar verklaringen over het feit dat zij enkel haar naam kan schrijven en herkennen. Verzoekster is ook niet dagelijks naar school geweest en is daar ook niet verder over ondervraagd bij het CGVS.”

Waar wordt gemotiveerd dat zij haar gedwongen huwelijk niet aannemelijk maakte, stelt verzoekster:

“Verzoekster wenst te volharden in haar verklaringen. Zij werd wel degelijk onder druk gezet om te huwen met deze man en haar ouders hadden geen verweer tegen haar oom. Het betrof een invloedrijk man met wie zij moest huwen en zij weet niet meer over hem omdat die man haar niet interesseerde.”

Verzoekster betoogt omtrent haar vrees voor besnijdenis:

“Verzoekster zei inderdaad dat zij zelf niet besneden is maar ze zei eveneens waarom zij alleen niet werd besneden. Haar familie zou willen en het zou ook van (A.) moeten dat zij besneden zou worden om met hem in het huwelijk te treden.

Dat is een van de zaken die zij vreest. Verzoekster kan alleen reproduceren wat haar ouders haar daarover meedeelden. Verzoekster werd uiteindelijk niet echt ondervraagd over besnijdenis tijdens haar verhoor op het CGVS.

Er werd haar gevraagd of zij een wet ertegen kende maar niet wat het precies is, of ze dat kan uitleggen, of haar zussen en andere vrouwelijke familieleden besneden werden, of zij andere mensen kent die het dienden te ondergaan, waarom zij denkt dat iedereen besneden moet worden in Nigeria, wat zij erover hoorde enz.

Dit alles had men haar zeker dienen te vragen maar heeft men niet gedaan.

De informatie in het administratief dossier van het CGVS is daarenboven verouderd: er zijn artikels van 2012 en 2013 te vinden en een verslag van 23 juni 2014 MAAR in dit laatste artikel geeft men zelf nog aan dat er een mentaliteitswijziging aan de gang zou zijn maar dat er toch nog in landelijke gebieden, veel besnijdenis is en dat het steunt op traditie en het idee dat het moet om te kunnen huwen, dat men anders als het ware ‘ontrouw’ zal zijn...!”

Verzoekster stelt aangaande de vrees voor een besnijdenis van haar dochtertje:

“Verzoekster kan enkel benadrukken dat zij duidelijk verklaarde dat zij enkel het haar van vriendinnen deed en een paar weken in een restaurant werkte om wat geld te hebben om zich dingen te kunnen kopen. Wat zij in Griekenland deed voor de kost wil ze zelfs niet vertellen.

Het is dan ook absurd dat zij zich in een ander deel van Nigeria als alleenstaande vrouw met een kind zou kunnen vestigen en zij in haar onderhoud zou kunnen voorzien. Bovendien is er evenveel informatie die de vermeende objectieve informatie van het CGVS tegenspreekt.

Dat het CGVS verder absoluut voorbijgaat aan de resolutie van de Algemene Vergadering van de VN van 20 december 2012 die de staten vraagt om specifiek aandacht te besteden aan de bescherming van vrouwen met dergelijke risico met inbegrip van vrouwen die asiel zoeken.

Dat de bestreden beslissing verder volledig voorbijgaat aan het arrest van de RvV van 17 april 2014 waarbij duidelijk naar voor komt dat het beroep op bescherming door de nationale overheden praktisch onbestaande is.”

Verder verwijst zij naar en citeert zij uit het Franstalig arrest nr. 1089 van 30 juli 2007 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV), de Procederegids van UNHCR en het arrest nr. 122 669 van 17 april 2014 van de RvV. Tevens wijst zij op het devolutieve karakter van onderhavige beroepsprocedure.

Verzoekster stelt in aanmerking te komen voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Zij wijst erop dat het CGVS haar afkomst niet betwist en stelt dat op arbitraire wijze een beslissing werd genomen. Verzoekster beroept zich op de schending van artikel 3 EVRM en van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Zij stelt dat haar verklaringen plausibel en geloofwaardig zijn en dat het voordeel van de twijfel dient te worden toegekend.

2.2.1. De feitelijke beoordeling bij het overwegen of een persoon wordt vervolgd in de zin van het Verdrag van Genève is *mutatis mutandis* gelijk aan deze zoals gedaan door het EHRM bij het onderzoek of een persoon een reëel risico loopt om blootgesteld te worden aan een behandeling in de zin van artikel 3 EVRM. Het is daarom aannemelijk dat artikel 3 EVRM een risico op vervolging omwille van één van de gronden omschreven in artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève omvat (UNHCR, *Manual on Refugee Protection and the European Convention on Human Rights*, Regional Bureau For Europe, Department of International Protection, april 2003, updating augustus 2006, 3.7).

Artikel 3 EVRM stemt tevens inhoudelijk overeen met artikel 48/4, § 2, b) van de voormelde wet van 15 december 1980 (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

De toetsing of verzoekster in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus dan wel de subsidiaire beschermingsstatus maakt integraal deel uit van onderhavig arrest, zodat een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van artikel 3 EVRM niet aan de orde is.

2.2.2. Nog daargelaten dat verzoekster niet preciseert welk artikel van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motiveringsplicht van de bestuurshandelingen zij geschonden acht, heeft de formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikel 3 van deze wet en artikel 62 van de voormelde wet van 15 december 1980 (vreemdelingenwet), tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven ten grondslag van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekster deze kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt en voert zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

2.2.3. Ingevolge artikel 49/3 van de vreemdelingenwet wordt verzoeksters asielaanvraag in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4. De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft aan waarom verzoekster al dan niet beantwoordt aan de criteria van artikel 48/3 en 48/4. Hij dient daarbij niet noodzakelijk expliciet op elk aangevoerd argument in te gaan.

2.2.4. Dient vooreerst te worden opgemerkt dat verzoekster na aankomst in België geruime tijd talmde alvorens een asielaanvraag in te dienen. Zij kwam reeds op 25 februari 2013 in België aan en vroeg

slechts op 18 november 2013 asiel aan. Dat haar vriend haar hielp en dat zij niet zou hebben geweten hoe asiel aan te vragen kan hiervoor geen afdoende verklaring bieden (administratief dossier, stuk 12, vragenlijst, nr.5). Verzoekster vroeg blijkens het niet-betwiste feitenrelaas eerder reeds tweemaal asiel aan in Griekenland, zodat aangenomen kan worden dat zij op de hoogte was van de mogelijkheid om asiel aan te vragen. Bovendien kan redelijkerwijze worden aangenomen dat een kandidaat-vluchteling, die beweert haar land te zijn ontvlucht vanwege een gegronde vrees voor vervolging en een dringende nood te hebben aan internationale bescherming, onmiddellijk bij aankomst in België of kort daarna, van wanneer zij daartoe de kans heeft, een asielaanvraag zou indienen. Dat verzoekster naliet dit te doen en gedurende bijna negen maanden talmde alvorens asiel aan te vragen, getuigt niet van een ernstige en oprechte vrees voor vervolging in haar hoofde.

Verzoekster baseert onderhavige asielaanvraag en de aangevoerde vrees voor vervolging op het gegeven dat zij in haar land van herkomst een gedwongen huwelijk diende te ondergaan en in dit kader zou worden besneden.

Verzoekster legde echter tegenstrijdige verklaringen af omtrent de naam van de persoon met wie zij gedwongen diende te huwen. In de vragenlijst van het CGVS stelde zij dat deze persoon A. heette (*ibid.*, nr.5). Wanneer bij het CGVS werd gevraagd hoe deze persoon heette, antwoordde zij echter dat deze J. heette. Tevens gaf zij aan dat zij diens familienaam niet kende en voegde zij toe: *“Ze praten altijd over (J.). Ik ken zijn familienaam niet”*. Slechts nadat zij werd geconfronteerd met het feit dat zij in de vragenlijst een andere naam gaf, beweerde zij dat J. ook A. werd genoemd. Dit klemmt nog des te meer daar verzoekster, wanneer even verder werd gevraagd wie J. of J.A. eigenlijk was en alvorens uiteindelijk te bevestigen A. de man was met wie zij moest huwen, aangaf niet te weten wie er werd bedoeld en stelde het niet te begrijpen (administratief dossier, stuk 3, p.12-14). Dat verzoekster een duidelijke en logische uitleg zou hebben gegeven, kan gelet op voormelde verklaringen bezwaarlijk worden aangenomen. Zelfs indien de persoon in kwestie gekend was onder twee namen (J. en A.), dan nog kon bovendien worden aangenomen dat verzoekster zelf eensluidende verklaringen zou afleggen over diens naam en deze persoon consequent dezelfde naam zou toedichten in plaats van hem de ene maal A. en de andere maal J. te noemen.

Verzoekster legde bovendien uiterst vage verklaringen af over de persoon waarmee zij diende te huwen. Uit haar gezegden, zoals terecht aangehaald in de bestreden beslissing, blijkt dat zij niet op de hoogte was van diens familienaam, woonplaats en geloof. Dat deze man haar niet interesseerde kan haar verregerende onwetendheid niet verklaren. Redelijkerwijze kan worden aangenomen dat zij via haar familie, die reeds jarenlang wilde dat zij met deze persoon zou huwen, meer informatie zou hebben vernomen. Bovendien kan worden aangenomen dat zij zich minstens enigszins over deze persoon zou hebben geïnformeerd wanneer het haar duidelijk werd dat het haar familie menens was om haar met deze persoon te laten huwen.

Daarenboven wordt in de bestreden beslissing met recht gemotiveerd:

*“U verklaart dat (A.) politicus is en over veel macht beschikt en dat hij op jonge meisjes valt. (zie gehoor CGVS, p 14) Wanneer uw oom u zei, toen u 22 tot 23 jaar was (nvdr in 2003-2004) (zie gehoor CGVS, p 12) dat u met hem moest trouwen, dacht u merkwaardig genoeg dat het een grap was. (zie gehoor CGVS, p 18) U bleef dit (gedurende jaren, zie berekening hieronder) geloven tot wanneer u uw vriend introduceerde bij uw ouders om te trouwen. (zie gehoor CGVS, p 19) Grof genomen moet u dus zeker sinds **juni 2005** op de hoogte geweest zijn dat uw familie het meent dat u met (A.) moet trouwen. (nvdr. U arriveerde in Griekenland in januari 2007 (zie gehoor CGVS, p 4), daarvoor had u een maand verbleven in Turkije, dus in december 2006 (zie gehoor CGVS, p 4), daarvoor verbleef u ongeveer twee maand in Lagos, wat betekent dat u daar rond oktober 2006 aankwam (zie gehoor CGVS, p 5). U verliet Benin, om naar Lagos te gaan, wanneer uw zoon ongeveer zeven – acht maand was, dus rond maart 2006 zou uw zoon geboren zijn (zie gehoor CGVS, p 19). U werd zwanger nadat u uw vriendje had geïntroduceerd, dus ergens ten laatste in juni 2005. (zie gehoor CGVS, p 13)) Het duurt niet alleen uitermate lang (van 2003-2004 tot juni 2005) voordat u daadwerkelijk beseft dat het uw familie menens is dat u met hem moet trouwen. Bovendien is het niet aannemelijk dat (A.), een man die over veel macht en aanzien zou beschikken en die op jonge meisjes valt en zijn oog op u heeft laten vallen geen haast heeft om met u te trouwen. Uit uw verklaringen blijkt bovendien dat u het aanbod niet serieus achtte aangezien u dacht dat het een grap was. (zie supra) Hieruit kan worden afgeleid dat er niet alleen geen druk op u werd gelegd door (A.), maar evenmin door uw familie. **Het is niet aannemelijk dat er niet meer druk op u werd gezet wanneer men u werkelijk tracht te dwingen tot een huwelijk**, immers u had gezegd dat u niet met hem wilde trouwen. (zie gehoor CGVS, p 13) Vervolgens liet uw familie u de nodige vrijheid om een vriendje te hebben. Verder is het helemaal niet aannemelijk dat u sinds ongeveer*

*midden 2005 de bedreigingen van uw oom, eveneens een invloedrijk man, kan ontlopen. U verklaart dat uw oom u zocht, maar dat hij u nooit heeft gevonden. U werd immers gezocht toen u bij uw vriendje woonde, (zie gehoor CGVS, p 15), toen u in het dorp van uw moeder verbleef (zie gehoor CGVS, p 17), toen u bij uw zus woonde in Benin (zie gehoor CGVS, p 22) en toen u in Lagos verbleef (zie gehoor CGVS, p 6). Het is opmerkelijk dat u gedurende deze hele periode niet werd gevonden. Zeker gezien de door u gekozen, nogal voor de hand liggende, schuilplekken, mag er toch van een invloedrijk man worden verwacht dat hij u kan vinden en bijgevolg dat hij u kan dwingen om te huwen. **U slaagt er op geen enkel ogenblik in om het gedwongen huwelijk aannemelijk te maken.**"*

Verzoekster komt inzake deze motivering niet verder dan een loutere herhaling van en volharding in haar verklaringen, hetgeen niet dienstig is om afbreuk te doen aan de voormelde, pertinente en terechte vaststellingen.

Het voorgaande volstaat om te besluiten dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoeksters bewering dat zij gedwongen diende te huwen. Bijgevolg kan evenmin geloof worden gehecht aan haar vermeende vrees voor een besnijdenis. Verzoekster beweerde immers dat deze een rechtstreeks gevolg zou zijn van het gedwongen huwelijk.

De geloofwaardigheid van verzoeksters vermeende vrees voor een besnijdenis wordt nog verder ondermijnd doordat zij hiervan bij de DVZ en in de vragenlijst van het CGVS nergens enige melding maakte. Verzoekster tracht dit toe te schrijven aan de gang van zaken bij het afleggen van haar verklaringen en het invullen van de vragenlijst bij de DVZ. Zij beweert dat zij onder druk zou zijn gezet, dat zij werd aangemaand om kort te zijn, dat het gehoor verliep in een razendsnel tempo en dat het verslag aan het einde niet werd voorgelezen. Zij onderbouwt of staft dit echter niet. Bovendien vindt dit geen steun in het dossier. Zo blijkt uit de vragenlijst dat haar de open vraag werd gesteld waarom zij dacht dat haar leven in gevaar was en dat werd gevraagd om een kort overzicht te geven van alle feiten die leidden tot haar vertrek uit haar land van herkomst (administratief dossier, stuk 12, vragenlijst, nr.5). Tevens kreeg zij de mogelijkheid om bijkomende opmerkingen te geven en kon zij, indien zij dit wenste, verklaringen toevoegen. Wanneer aan verzoekster werd gevraagd: "Heeft u nog iets toe te voegen?", antwoordde zij echter: "neen" (*ibid.*, nr.8, 10). Verder blijkt uit de vragenlijst dat deze wel degelijk werd voorgelezen in het Engels en dat verzoekster deze vervolgens uitdrukkelijk ondertekende voor akkoord. Verzoekster maakte, wanneer haar bij de aanvang van het gehoor bij het CGVS werd gevraagd hoe het interview bij de DVZ was verlopen, bovendien geen melding van het feit dat zij onder druk zou zijn gezet, dat zij niet alles mocht zeggen of dat de vragenlijst niet zou zijn voorgelezen. Integendeel gaf zij eenduidig aan dat er, behoudens het gegeven dat zij een zoon heeft, geen andere feiten waren die zij bij de DVZ niet had kunnen vertellen (administratief dossier, stuk 3, p.2-3). Waar verzoekster nog poneert dat zij stress had bij de DVZ, dient te worden opgemerkt dat, waar aangenomen kan worden dat zulk interview gepaard gaat met enige mate van stress, dit geen afbreuk doet aan het gegeven dat van een kandidaat-vluchteling, die beweert te vrezen voor haar leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag worden verwacht dat deze alle elementen ter ondersteuning van haar asielaanvraag op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt, zeker de elementen die de directe aanleiding vormen van haar vertrek of vlucht uit het land van herkomst. Zij dient dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen en dit reeds van bij het eerste interview, daar op haar de verplichting rust om haar volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure. Ondanks dat de vragenlijst niet tot doel heeft een uitvoerig of gedetailleerd overzicht van alle elementen of feiten te geven, kan worden aangenomen dat verzoekster een dermate essentieel gegeven als een vrees om te worden besneden hierin zou hebben vermeld.

In zoverre verzoekster zich baseert op een vrees voor een besnijdenis in hoofde van haar dochtertje, dient te worden opgemerkt dat haar dochtertje, blijkens de niet betwiste conclusie van de bestreden beslissing, de Belgische nationaliteit heeft. Aldus kan verzoekster zich niet beroepen op een vrees ten aanzien van Nigeria in hoofde van haar dochtertje.

Verzoeksters verwijzing naar rechtspraak van de RvV is niet dienstig. Nog daargelaten dat hoegenaamd niet kan worden ingezien hoe de verwijzing naar arresten inzake een Congolees en een Guinees staatsburger *in casu* dienstig zou kunnen zijn, wordt de precedentwerking immers niet aanvaard in het Belgische recht. De rechtspraak van de RvV heeft geen precedentwaarde en elk dossier wordt individueel beoordeeld.

Gelet op het voorgaande, kan niet worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, tweede lid van de vreemdelingenwet.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoekster een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.2.5. Verzoekster beroept zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen op geen andere elementen dan degene ten grondslag van haar asielrelaas. Gelet op de *sub* 2.2.4. gedane vaststellingen dienaangaande, toont zij, de overige elementen in het dossier mede in acht genomen, niet aan dat in haar hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig oktober tweeduizend veertien door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

W. MULS